

JANA PRONSKÁ

BOSORKINA
DCÉRA

JANA PRONSKÁ

BOSORKINA
DCÉRA

A decorative graphic element consisting of several light grey, elegant swirls and flourishes that wrap around the left side of the title text.

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23 , 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Reiselová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

© Jana Pronská 2008, 2018
Cover Design © Juraj Šramko 2018
Cover Photo © Victoria Cooper Art
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2018

ISBN 978-80-220-2030-5

*Venujem svojmu skvelému manželovi,
bez ktorého podpory by som sa nikdy nevrátila k písaniu,
svojim deťom, ktoré sú pre mňa
nekonečným prílivom energie a lásky,
a rodičom, ktorí nikdy nespochybnili moje presvedčenie,
že sny sa plnia...*

JANA PRONSKÁ

1. kapitola

Stála v kúte ošarpanej kuchyne a v očiach mala hrôzu. Pomaly sa zviezla na zem a schúlená do kľbka, nevnímala nič, iba bolesť a strach. Tá bolesť bola neopísateľná, zvierala jej hruď ako katova košeľa.

Nechcela nič vidieť, nechcela nič počuť. Bože, ako veľmi túžila zomrieť...

„Soraya!“ šuchtavý dupot drevákov sa valil smerom k nej, „Soraya!“

Stará pestúnka došla k dievčine a láskavými dlaňami ju zodvihla zo zeme. V očiach ju pálili slzy bezmocnosti a hnevu. Jej stará, vráskavá, no inokedy milá a nežná tvár rozprávkových babičiek bola teraz scvrknutá na nepoznanie. Zlosť a hnev v nej bubľali ako para pod pokrievkou.

A predsa sa pokúsila ovládnuť, už len kvôli dievčaťu, ktoré sa na ňu dívalo spolu pomätene.

„Pod', dievča, musíme okamžite ujsť!“ povedala rázne.

Rýchlo sa zvrtila a už aj balila do batôžka tých zopár obdratých hábov a niekoľko relikvií. Do organizovania úteku sa pustila s rozhodnosťou mladice. Keď bola hotová, zdrapila dievča za ruku a spolu vybehli z chyže.

Naokolo bolo ticho, ale starena vedela, že onedlho dedinčanom dôjde, že po bosorke, ktorú práve upálili, zostala dcéra... Soraya...

Dve utečenky bežali popri potoku smerom k lesu.

Hora ich na čas ochráni. Pestúnka v nej poznala každý strom, každú rastlinku. A poznala aj malú jaskyňu, v ktorej sa občas schovala pred dažďom, keď zbierala byliny pre svoju paniu.

Tam budú v bezpečí, aspoň zatiaľ, na chvíľu...

Oheň veselo blkotal, nestaral sa o to, čo prežívajú dve osamelé duše uprostred vrchov, schúlené jedna k druhej.

Soraya, vyčerpaná do krajnosti, konečne zaspala a starena ju láskala po strapatých vlasoch. Videla, ako jej matka, ctihodná doňa Isabelle, mizne v plameňoch a ako vyškerajúci sa dav kričí a preklína ju. Videla, ako triumfálne, ba až blažene sa tvári nenávidený gróf. Nebolo človeka, ktorý by jej pomohol, ani jej muž, ani poddaní.

Starena si pamätala veľa krívd spáchaných na Isabelle, ale tá posledná, čo ju stála život, jej vzala vieru v Boha.

Hladkala Sorayu a civela do ohňa. Oheň ochraňuje, oheň páli, oheň ničí...

2. kapitola

Señorita Isabelle mala iba pätnásť, keď ju vydali za seňora Fabricia, grófa De Vascado, za jedného z najmocnejších mužov severného Španielska, ktorého rodokmeň siahal až do čias prvej reconquisty, keď Španieli dobyli Toledo.

Ibaže Fabricio De Vascado si svoju mužnosť dokazoval na mladej žene hanebným a krutým spôsobom. Keď sa im ani po štyroch rokoch nenarodil potomok, stal sa ešte surovším...

Isabelle prežila očistec na zemi, a keď si ju manžel prestal všímať ako ženu, uvítala to ako dar z nebies.

De Vascado sa stal vyjednávateľom dvora s maurskými nevercami a časom aj významným dôstojníkom v práve sa tvoriacej inkvizícii kňazov a vojakov, ktorú založila sama kráľovná Izabela Kastílska a jej manžel Ferdinand Aragónsky na podnet svojho svedka.

Ctihodný veľmož si uvedomoval, že potrebuje dediča, ale musel sa zbaviť neplodnej ženy. Zabiť ju priamo si netrúfal, a tak vymyslel plán. Dobre poznal Maurov, o ich povestných háremoch kolovali chýry. Svoju manželku dal uniesť do paláca jedného z posledných emirov v krajine, Sarumma al-Kadera, ktorého nádherný palác stál neďaleko sídelného mesta Granady.

Očakával, že žena vychovaná v dobrej kresťanskej rodine neunesie takúto potupu a zmárni sa, alebo ju zmárni niekto

iný. Vôbec nepočítal s tým, že Sarumm al-Kader sa zaľúbi do kresťanskej ženy a ona z lásky k nemu opustí Boha, ktorý jej nepriniesol nič, za čím by ľutovala.

Po roku vrúcnej lásky sa im narodil syn Alicham a o dva roky neskôr milovaná dcéra Soraya.

Ich šťastie trvalo sedem magických rokov, naplnených láskou a radosťou.

De Vascado sa potreboval znova oženiť a splodiť zákonitého potomka, ale keď sa dozvedel o Isabelle, pochytila ho chorobná nenávisť. Deň čo deň spriadal plány, kul pikle na kráľovskom dvore a podnecoval ku konečnej vojne proti nevercom. Chcel sa dostať k Isabelle a zničiť jej šťastie.

Po rokoch strašnej nenávisti sa mu podarilo oklamať strážu emirovho sídla. Malú Sorayu podvodom vylákal z pevných hradieb a potom to už šlo samo. Isabelle nemohla opustiť dcéru, a tak sa dobrovoľne vydala do rúk svojmu katovi. Mlčky prijala osud od zákonitého manžela. Neľutovala a ani neprosila. Upálili ju ako bosorku, čo sa zriekla jedinej pravej viery a obcovala s diablom nevercom.

A Soraya, sotva deväťročná, sa na to dívala...

„Musíme nájsť tvojho otca!“ povedala pestúnka nasledujúce ráno, kým jej česala krásne havranie vlasy.

Soraya sa jej zadívala do očí tak prenikavo, až starej žene uviazol vzlyk v hrdle. Tie oči veľké a zelené ako najvzácnejšie smaragdy, tie oči čisté a číre ako voda v horskej bystrine, počula veľakrát spievať veľkého emira, keď sa skláňal k svojej dcére a potom ju ako drahocenný klenot choval v náručí.

„Musíme nájsť tvojho otca!“ zopakovala pestúnka a privinula si dievčenské telíčko na hrud'

Nevedela, či sa im to podarí.

Nevedela, ako sa dostať na územie Maurov a na koho sa obrátiť s prosbou o pomoc.

Nevedela, ako uchrániť dievčatko pred zlobou sveta.

Uhasili oheň, pozbierali veci a vydali sa na cestu.

Museli sa čo najskôr dostať z tohto kraja, kde mocný De Vascado vládol železnou a krvavou rukou. Ak by Sorayu našli, stihol by ju rovnaký osud ako jej matku.

Po niekoľkých týždňoch pochodu zastali pred bránou horského kláštora. Mníšky v Božom mene vľúdne privítali ubiedené pocestné. Starena im narozprávala, ako sa chudera jej vnučka Mária skoro pomiatla, keď ich rodinu napadli bezbožní Mauri. Soraya mlčala, len jej veľké oči prezrádzali prežitú hrôzu a strach, takže príbeh vyznel vierohodne.

Láskavé mníšky sa ujali dievčaťa a stará pestúnka sa vychystala na cestu s úmyslom vyhľadať Sarumma al-Kadera, ktorý jediný im mohol pomôcť.

Keď sa lúčila so Sorayou v kláštornej záhrade, neubránila sa dojatiu. „Toto nie sú nádherné záhrady tvojho otca, ale budeš tu v bezpečí, dievčatko.“

Soraya zdvihla pohľad a zadívala sa na úhladné hriadky zeleniny. Pripomenuli jej záhony kvetov a kríkov a oči jej ožili. Pestúnka si to však nevšimla a rozprávala ďalej.

„Za žiadnu cenu nesmieš prezradiť svoje meno a ani meno svojho otca, pokiaľ si nebudeš istá, že je to bezpečné. V tejto krajine si prekliata, zapamätaj si to! Som už stará a cesty sú neisté, ktovie, či sa mi ho podarí nájsť... Ale urobím všetko, aby som ti pomohla. Aj kvôli tvojej matke.“

„Pestúnka moja!“ zvolalo dievča.

„Dieťa drahé, konečne si prehovorila?!“ starena sa šťastne usmiala a do očí jej vhrkli slzy.

Po týždňoch útrap, keď sa detská myseľ vyrovnávala s novým osudom, a pod láskavým pestúnkyným dohľadom Soraya prekonala šok z ukrutnej matkinej smrti.

„Ako ho chceš nájsť?“ opýtala sa po chvíli.

„Neviem, dieťa moje, ale ak Boh dá, hádam sa mi to podarí.“

„Mama hovorila, že vojaci inkvizície obsadili celé naše územie. Myslíš, že otcovi a bratovi sa nič nestalo?“

„Dúfam, že nie. Hoci bohatstvo ctihodného emira je prisilným lákadlom pre ľudské hyeny... No ak žije, nájdem ho, to ti sľubujem!“

„Si už stará, pestúnka, nemala by som ísť s tebou?“

Starenka sa lišiacky usmiala a pokrútila hlavou. „Starenám na cestách nič nehrozí. Len ty pekne ostaň tu, a nezabúdaj, že si Mária, dcéra roľníka. Uč sa, mníšky sú veľmi múdre, aby

tvoj otec a nebohá matka boli na teba hrdí. Raz sa možno znova staneš princeznou, tak aby si toho bola hodna.“ Pohládila Sorayu po líci a mlčky ju prosila o poslušnosť. Dievča prikýv-lo a v drobných dlaniach pevne zovrela pestúnkinu ruku.

„Daj mi polovicu prsteňa, čo nosíš na krku, pre prípad, že by som sa nevrátila. Ktovie? Možno pošlem po teba posla, nejakého pekného mládenca. Prinesie ti šperk aj pramienok tvo-jich vlasov...“

Starenkina tvár sa usmievala, no oči mala smutné, keď si ju naposledy privinula na hrud'.

„Nikdy nezabudni, čím si bola, a ak Boh dá, raz zasa budeš. Zbohom, moja malá princezná...“

Soraya sa usmievala cez slzy pri slovách starej pestúanky, ktorá sa o ňu s láskou starala, odkedy sa len pamätala. Nech by sa stalo čokoľvek, na ten milujúci pohľad a nežné ruky nikdy nezabudne. Vedela, že keby ich De Vascado objavil spolu, bol by to starenkin koniec, preto len mlčky, s boľavým srdcom počúvala rady tej múdrej ženy, akoby to boli slová matkine.

Obetovala sa pre ňu matka, a chytili ju De Vascadovi špe-hovia, obetovala sa pre ňu aj táto stará žena, keď sa podujala zachrániť ju pred grófovou zlobou. Raz sa mu to vráti a bude pykať za svoju čiernu dušu...

„Zbohom, pestúnka, Alah s tebou...“ šep-la do ticha záhra-dy, a za starenou sa zatvorila masívna kláštorná brána.

Potlačila slzy.

Zodvihla hlavu.

Osamelá dievčina v biednych šatočkách uprostred nezná-meho sveta.

Som dcéra emira, musím robiť česť menu Sarumm al-Kader. Prehltla obrovskú hrču a stisla v ruke polovicu prstienka.

Jeden prsteň, dve časti. Spolu tvoria dokonalý klenot. Emi-rov dar milovanej dcére.

Soraya, jedného dňa dáš polovicu prsteňa svojmu vyvole-nému. Ten, kto ho bude nosiť, bude ťa ľúbiť tak mocne, ako ja milujem tvoju matku.

Mne postačí, keď ma budete milovať vy, otec. So smiechom

sa mu rozbehla do náručia a on si ju pritúlil ako mačiatko. Matke sa v očiach ligotali slzy šťastia.

Ako tá spomienka strašne bolí...

3. kapitola

Prešlo osem rokov.

„Mária, Mária! Matka predstavená sa chce s tebou rozprávať! No tak, Mária!“ Sestra Clarita bežala pomedzi hriadky klíčiach kapustových a pšeničných výhonkov.

Soraya kľáčala na kolenách a vytrhávala burinu z budúcej úrody bylínok. Zamyslená uvažovala nad ponukou matky predstavenej, aby sa stala novickou rádu, ktorý ju tak milo prijal.

Pracovala už niekoľko hodín a úplne zabudla na pozvanie matky predstavenej, ktorá ju čakala ešte predpoludním.

Z ponurých myšlienok ju vytrhol až prenikavý krik sestry Clarity, priateľky, s ktorou už roky bývala v spoločnej cele. Clarita bola od nej o desať rokov staršia, ale rozumeli si ako ozajstné sestry. Vlastne všetky mníšky jej prirástli k srdcu ako rodina.

Rodina... Aké krásne slovo. Už takmer zabudla, aké to je, mať ozajstnú, milujúcu rodinu. Nemala sa však na čo sťažovať, jej život za posledných osem rokov bol pokojný a vyrovnaný, i keď jednotvárný.

Mníšky ju všeličo naučili a ona im zas z arabčiny prekladala tých niekoľko kníh, ktoré sa ako korisť od Maurov rôznymi cestami dostali až do kláštora.

Neprešiel však deň, aby si nespomenula na starú pestúнку, na sľub, ktorý jej dala.

Žije ešte? Čo sa s ňou stalo? Prečo po ňu nikto neprišiel?

Tieto a mnohé ďalšie otázky ju zožierali a bránili, aby sa naplno oddala Bohu. Záviedla mníškam, tie neľahko na duši žiadne nezodpovedané otázky.

Už to boli dva roky, čo začala dôverovať matke predstavenej natoľko, aby jej pri svätej spovedi rozpovedala o svo-

jom trápení i o svojom pôvode. Keď jej odhalila svoj príbeh, teda aspoň to, čo si pamätala, ostali v kaplnke celú noc a modlili sa. Ráno potom matka predstavená pokrstila Sorayu a ponechala jej aj meno, no v kláštore ju nik nenazval inak ako Mária.

Nezavrhla ju, iba smutne podotkla, že tam za múrmi kláštora ju naveky budú odmietať pre jej pôvod a vieru. A navrhla jej, aby sa stala novickou a ostala v kláštore. Aby zabudla na všetko, čo ju spája s menom neverca.

Soraya však cítila, že to nie je to pravé... Že má v živote iný cieľ... De Vascado... Nemohla sa len tak zmieriť s krivdou, ktorá ju vnútorne zožierala.

A matka predstavená čakala.

Soraya vstala, oprášila si ťažký čierny odev z vrecoviny, hrdzo zdvihla hlavu...

„Ach, Mária, ty sa nikdy nestaneš mníškou, však?“ Iútoštivo povedala Clarita a pohladila ju po ramene.

Soraya sa strhla a uprene sa zadívala na priateľku. „Ako vieš?“

Clarita sa tvárila, akoby sa rozprávali o počasí, a nie o takej vážnej veci, akou je noviciát. „Tie tvoje oči a vzdor, ktorý sála z tvojej mysle... Nie si ako my, nikdy si nebola.“

„Budeš ma preto nenávidieť?“

Clarita sa usmiala. „Vidíš, mne by taká otázka vôbec nepadla. Nenávisť je predsa hriech. Nemôžem ťa preto mať me nej rada. Si naše slniečko a zasluguješ si obdiv, lebo napriek tomu, čo sa ti v živote prihodilo, nikdy si nebola zlá. Aj keď nám bude Iúto, že sa nám nepodarilo vyhnať z tvojej mysle nenávisť, nemáme právo ťa súdiť, Mária, to môže iba Boh. A teraz už poď, nech matka predstavená nečaká.“ Schytila Sorayu pod pazuchu a spolu vkročili do útrob kláštora.

Podarená dvojica, pomyslela si matka predstavená.

Clarita bola malá, trocha zavalitá, večne usmiata, celkom iná ako vysoká a štíhla emirova dcéra. Keď k nim prišla, bolo to chudé, vystrašené dievčatko, tak trochu podobné škriatkovi, a teraz z nej bola krásna labuť. Jej dokonalú krásu nezatienil ani škaredý, obnosený habit. Niesla sa ladne, ako princezná.

Vysoká, driečna, a priamy pohľad jej zelených očí vyrážal dych. Tie oči akoby ani neboli z tohto sveta.

Bosorkina dcéra.

Až ju zamrazilo, keď si spomenula na ten príbeh. Vedela si predstaviť hrôzu dieťaťa, ktoré vidí umierať svoju matku v takých strašných mukách. Chápala ten pocit bezmocnosti, ktorý ju roky zhrýzal. A chápala aj vzdor v jej očiach. Iba vyvolení môžu zmieriť démonov vo svojej duši a odovzdať sa Bohu.

„Nechaj nás, Clarita, prosím. Potrebujem sa s Máriou porozprávať osamote!“ zavelila matka predstavená prísne.

Clarita zovrela Sorayi dlaň na znak podpory a rýchlo odcupkala.

Dievčina sa zhlboka nadýchla, aby si dodala odvahy, a veľkými očami si obzerala miestnosť, v ktorej už toľko ráz sedela s matkou predstavenou. Bola to neveľká komnata s maličkým okienkom. Uprostred trónil veľký stôl z masívneho duba, čo vydrží veky. Vedľa stála komoda s písomnosťami, ktorým sa matka predstavená pravidelne venovala. Stolík, dve stoličky a nad nimi veľký kríž.

A čisto, voňavo.

Miestnosť pochvál a pokarhaní, ako ju s Claritou nazývali.

„Sadni si, Mária!“ prikázala jej matka predstavená.

Soraya sa poslušne usadila a čakala. Nsmela prehovoriť pr-
vá, aj keď sa jej na jazyk drali slová.

„Nič mi nechceš povedať?“ opýtala sa zrazu mníška láskavo.

„Vy to viete, však, matka predstavená? Všetci vždy všetko vedia skôr ako ja!“

„Áno, dieťa, viem. Ty sa nikdy nestaneš mníškou. Ver mi, neteší ma to, ale chápem ťa. Až keď budeš mať zopár vrások okolo svojich krásnych očí, aj ty budeš vedieť vycítiť rozhodnutia svojich blízkych skôr, než ich vyslovia. Onedlho nás navštívi ctihodný otec Jacob, tak sa snaž byť milá, a potom sa uvidí. Viem, že ťa to ťahá preč, ale hádam do zberu úrody ešte vydržíš... Zide sa nám každá ruka.“

„Ako viete, že chcem odísť?“

„Máš to napísané v očiach. Ale tvoj cieľ je nebezpečný, ani

netušíš, aké nástrahy ťa tam vonku, za bránami kláštora čakajú. Tu si chránená pred nečistými pudmi ľudí.“

„Čo tým myslíte?“

Matka predstavená sa na chvíľu odmlčala. Zamyslene sa dívala na nechápavú devu. Potuteľne sa usmiala a v mysli zabúdila ďaleko do minulosti, kam sa odvážila nakuknúť len zriedka.

Videla mladú, zdravú ženu, ešte dievča, ktoré sa odvážilo ľubiť...

Dosť, stačilo! zakázala si nepatričné myšlienky.

Jar prešla do horúceho leta akosi prirýchlo. Mníšky sa najradšej zdržiavali v kláštore a čas trávili v modlitbách, pretože vnútri bolo príjemne chladno. Soraya sa stránila toho kolotoča pobožností a celé dni bola v záhrade. Tam mohla byť so svojimi myšlienkami.

V jedno neskoré popoludnie nečakane ktosi zabúchal na kláštornú bránu.

Soraya práve zalievala záhradu, ktorá už-už začínala prejavovať známky sucha. Nosila ťažké vedrá s vodou a zvažovala, kedy a ako odísť. A hlavne kam...

Ani by si nebola všimla frmol, keby do nej nebola vrazila sestra Georgia. Spotená a vzrušená sa ponáhľala s bylinkami do komnaty pre chorých.

„Čo sa deje, sestra?“ zavolala za ňou.

„Poď rýchlo, pocestný... a otec Jacob...“

Sorayu premkol zvláštny pocit, trochu strach a zároveň nedočkavosť.

Pocestný v kláštore... Rozbehla sa za Georgiou.

Prekvapene zastala až pred sestrou Agátou, ktorá svojim majestátnym zjavom stráži dvere ošetrovne. Nesúhlasne pokrútila hlavou a zvedavé mníšky sklamané sklopili oči a odkráčali. Vzala bylinky od Georgie a rázne zabuchla za sebou dvere.

Až do ďalšieho večera sa nedozvedeli nič.

Kto bol ten muž a čo sa mu prihodilo, že si hojil rany v kláštore? Ako sa sem do vrchov dostal? Bola to veľká udalosť v kláštore svätej Anny, aká sa tu prihodila len zriedka.

Až neskoro večer, keď si už mníšky ľahli na odpočinok, dala si matka predstavená zavolať Sorayu.

„Sadni si, Mária,“ povedala a pretierala si unavené oči. „Ten muž dostal silný úpal, spadol z koňa a on ho povláčil po skalách. Mal obrovské šťastie, že to prežil.“ Na chvíľu sa odmlčala, ako keby hľadala vhodné slová.

„Soraya al-Kader, to meno opakoval v horúčke niekoľkokrát. Je to nebezpečné, Mária. Mníšky poznajú len časť tvojho príbehu a nevedia, aké je tvoje pravé meno. Keby ctihodný otec čo len tušil... Kiežby sem ten muž nikdy nebol zavítal.“

Sorayi búšilo srdce až v krku, mala pocit, že sa už ani nenadýchne.

Po toľkých rokoch čakania...

V žiadnom prípade neprezrad' svoje meno, počula v duchu hlas starej pestúcky. Možno príde za tebou posol...

„Mária, čo je s tebou?! Si bledá ani smrť!“ preľakla sa matka predstavená.

„Musím ho vidieť... Musím sa spýtať... musím...“ nesúvislé vety sa jej rinuli z úst s takou naliehavosťou, že sama seba nespoznávala.

„Len pomaly, dieťa. Teraz si choď ľahnúť, prinesiem ti makový odvar. Musíš si pospať a zajtra... zajtra sa uvidí...“

Matka predstavená osamela. Uvažovala, čo má urobiť. Veľmi chcela pomôcť svojej chovankyni, ale zároveň sa bála následkov, aké by to mohlo mať pre kláštor. Keby sa niekto dozvedel, že prechovávali maurskú bezbožnicu...

Do rána sa ranenému polepšilo, a tak matka predstavená poslala otca Jacoba do najbližšej dediny po povoz a po niekoľko chlapov, aby raneného previezli.

Len čo sa za ním zatvorila kláštorná brána, ponáhľala sa matka predstavená za Sorayou. Ešte spala po silnom makovom odvare, no keď ňou zatriasla, vo chvíli stála na nohách.

„Poď, dieťa, ak sa chceš niečo dozvedieť, musíš sa poponáhľať, kým sa otec Jacob nevráti. Len sa neprezrad'!“

Pred dverami ošetrovne sa Soraya zhlboka nadýchla, prežehnala sa, aby sa upokojila, a potom odhodlane vstúpila do miestnosti.

Na posteli ležal mohutný muž. Vlasy, ktoré mu vo vlnách splývali až po plecía, mali farbu zlata, ani čo by sa mu v nich okúpalo slnce. Mohutné plecía sa ledva zmestili na úzku kláštornú pričnu. Určite to bol rytier, cvičený bojovať, pretože aj keď mal obviazané rameno a hrud', miestami bolo vidieť trénované svaly.

Soraya očervenela ako pivonka.

Bože, na čo to myslím... Nie, netúžim dotknúť sa ho! Ved' keby mi len chytil ruku, naisto by mi ju rozdrvil! Taký veľký chlap...

Matka predstavená ním jemne zatriasla. „Pane, zobud'te sa!“

Muž otvoril oči a zmätene sa obzeral po miestnosti. „Kde to som?“ opýtal sa chrapľavo.

Matka predstavená mu podala posilňujúci odvar z bylín. „V horskom kláštore svätej Anny.“

Muž sa hltavo napil a potom si so záujmom prezeral prívetivú tvár matky predstavenej. Bol to inteligentný pohľad, hodnotiaci, rozvážny, a pritom ostražitý.

Ako môže mať niekto také svetlé vlasy a čierne oči? húpala Soraya, ktorá bez pohybu, ako socha stála v kúte miestnosti.

„Ste v poriadku, pane?“ opýtala sa matka predstavená.

Mladý muž sa s námahou posadil, pohľadom blúdil naokolo. „Kde mám brašnu, meč, oblečenie?“

„Tu je všetko, s čím vás našiel ctihodný otec Jacob.“

Rytier si vydýchol.

„Hľadali ste nás, pane? Celý deň a celú noc ste blúznili v horúčke... Volali ste meno nášho kláštora... A meno istež dámy...“

„Čo všetko som porozprával?“ rytier znervóznel.

„Že musíte nájsť kláštor svätej Anny. Odpusťte, pane, že sa pýtam, ale prečo ste nás museli nájsť? Kto ste? Ja som predstavená tohto kláštora.“

Soraya sa musela premáhať, aby sa nezapojila do rozhovoru. Muž si ju ešte nevšimol, tak radšej nepýtala na seba pozornosť.

Stále cítila nepokoj.

Modlila sa, prosila celým srdcom, aby on bol ten posol, ktorého čakala.

„Volám sa Bernard, markíz de Brémy, ctihodná matka, som kráľovský posol a vyjednávač. V brašne mám dokumenty, ktoré to potvrdzujú.“

„Ste Francúz?“

Markíz prikývol.

Soraya sklesnuto pozrela na brašnu.

Francúz... on nemôže byť ten posol...

„Som vyslanec francúzskeho kráľa a nesiem depešu na španielsky dvor. Dostal som poverenie zastaviť sa vo vašom kláštore a odovzdať toto,“ pomaly vytiahol z brašny batôžtek z modrého zamatu.

Sorayi sa rozbúchalo srdce tak silno, až sa bála, že pre ten buchot nebude počuť rytierove slová. Zachytila sa komody po pravici pre prípad, že by sa neudržala na nohách.

Bernard de Brémy ukázal prsteň omotaný pramienkom jej vlasov a ona sa zviezla na zem.

Zacítila štipľavú arómu vonnej soli a do mysle jej pomaly prenikali láskavé slová matky predstavenej. „Mária, Mária, preber sa!“

Soraya otvorila oči a hľadela do čiernych očí mladého muža, ktorý ju držal v náručí a s obdivom si ju obzeral. Z tej intímnej blízkosti jej prebehli po tele zimomriavky.

„Mademoiselle Soraya al-Kader?“ opýtal sa ticho, a kým ju ukladal na pričňu, stále sa jej díval do očí.

„Nie, pane, je to sestra Mária a zrejme ju zmohla horúčava,“ rázne povedala matka predstavená.

Markíz len prikývol, otočil sa a zodvihol zo zeme čepiec. Hoci mu prudký pohyb spôsobil muky, jeho tvár neprezrádzala žiadne pocity. Podal jej čepiec a posadil sa.

Soraya si neuvedomovala, že sa jej čierne husté kadere vinú po chrbte až po pás a čo ten pohľad porobil s mladým mužom.

Zato matke predstavenej nič neuniklo.

„Ako to, že hľadáte ženu s takým nezvyčajným menom v našom kláštore, pane?“ Rozhodla sa, že mu nebude dôverovať, pokiaľ jej neposkytne nejaký presvedčivý dôkaz.

Mladý muž hodnú chvíľu neodpovedal. Pohľad upieral na dievčinu, ako keby ani nemal vlastnú vôľu. Akoby ho niečo nútilo vstrebávať každou bunkou tela tú nádhernú, éterickú bytosť.

„Moja stará matka, markíza de Brémy,“ začal napokon, ale nehovoril k matke predstavenej, slová adresoval pôvabnej žene oproti, „mala krstňa. Ctihodnú madame Isabelle. O jej ukrutnej smrti sa dozvedela len nedávno. Aj o tom, že Isabelle zanechala po sebe dve deti, nemala ich však so svojím manželom, ale s maurským emirom Sarummom al-Kaderom. Alika a Sorayu... Viete, stará matka je veľmi nekonvenčná dáma a plne chápala to, čo urobila madame Isabelle, veď o krutosti jej manžela De Vascada išli chýry. Alika odviezol jeho otec do svojho nového paláca na území fáskeho kalifa, pretože o pozemky i palác prišiel zásluhou svojho soka. Nemilosrdne prenasledoval vraha svojej milenky a manželky, až napokon padol do zajatia španielskeho kráľovského páru, a tam je už päť rokov. Moja stará matka sa podujala nájsť Sorayu, ktorú dlhé roky považovali za mŕtvu, no musela požiadať o súhlas francúzskeho kráľa Karola. Ten prisľúbil pomôcť nielen Sorayi, ale aj jej otcovi. Ak mu Sarumm al-Kader odovzdá rodinné smaragdy, zaintervenuje v jeho prospech.“

„A Soraya?“ naliehavo sa spýtala matka predstavená.

Bernard sa k nej obrátil, ale každým kúsočkom tela vnímal Sorayin pohľad. Priam cítil nádej, ktorá sálala z jej veľkých zelených očí, keď hltala každé jeho slovo. Ešte nikdy nevidel toľkú krásu, ktorá, i keď odetá iba v habite, vyrážala dych. Už si bol istý, že je to ona.

„A Soraya?“ zopakovala otázku matka predstavená, keď jej markíz hodnú chvíľu neodpovedal.

„Ak tú mladú dámu odvediem na svoj hrad vo Francúzsku k starej matke, kde bude v bezpečí a mimo dosahu De Vascada, môžem so Sarummom vyjednávať o podmienkach zmluvy o spojenectve s francúzskym kráľom.“

„Vy ju chcete použiť ako rukojemníčku?“ zvolala matka predstavená.

„To určite nie, ctihodná matka,“ rýchlo sa snažil vysvetliť

Bernard, „chcel som tým povedať, že Sorayi poskytneme záruku a bezpečie, ktoré žiadal jej otec. Donedávna ani netušil, že jeho dcéra žije.“

„A ako sa to dozvedel?“

Soraya počúvala mladého muža a neistota, či nestratila celú rodinu, jej odrazu prestala kváriť dušu. Zaliali ju slzy.

Neplakala už celé roky.

Jej otec i brat sú nažive.

„Hľadala u nás pomoc jedna stará pestúnka a stará matka ju spoznala. Starala sa o madame Isabelle od narodenia. Potom sa to už rozbehlo. Stará matka má kontakty, po podplatenom strážcovi poslala Sarummovi do väzenia správu.“

„Tá pestúnka... žije ešte?“ tíško šepla Soraya cez závoj slz.

„Nie, mademoiselle, je mi to ľúto. Ale skonala spokojná, pretože sa jej podarilo nájsť pomoc. Obdivuhodná žena.“

Soraya sa s úctou zadívala na mladého muža. Pevne stisla v dlani prsteň a podala ho Bernardovi.

„Vezmite si ho späť, pane, určite ho budete potrebovať. Nech vás Boh požehná za všetko, čo ste doteraz vykonali.“ A potom ladne, ako víla vyplávala z miestnosti.

Bernard bol očarený. V ruke stískal malý šperk a cítil, ako z neho sála teplo a energia. Jej energia. Ani sa mu nespínalo, že stretne takú pôvabnú bytosť. Bola spolu Maurka, prezrádzala to jej tmavšia pleť a havranie vlasy, a tie oči... Pre tie oči a ústa by urobil čokoľvek...

„Pane,“ prerušila jeho myšlienky matka predstavená, „určite už viete...“

„Ona je Soraya al-Kader.“

„Áno, ale musím vás požiadať, aby ste sa nikde ani len slovíčkom nezmienili o tom, čo ste sa tu dnes dozvedeli.“

„Ctihodná matka, som čestný muž. Okrem toho, moja výprava musí ostať v tajnosti, politické intrigy kráľov sú chýlostivá vec. Moje meno aj česť by boli ohrozené, keby to vyšlo najaivo.“

„Pane, ste v Božom chráme. Na všetko, čo sa tu povedalo, sa vzťahuje svedecké tajomstvo, nemusíte sa obávať.“

„Ďakujem vám, matka predstavená, za svoj život aj za

ochranu tej mladej ženy. Keď sa vrátim, preberiem tú starosť na seba.“

„Dôverujem vám, a verím, že ju ochránite pred nebezpečenstvom aj pred ňou samou. Nie je to žiadna krotká ovečka. Je to žena, ktorá má svoj rozum, ale aj svojich démonov minulosti.“

„Sľubujem vám na svoju česť, že ju ochránim, matka predstavená!“

Bernard de Brémy ani netušil, aký sľub v tej chvíli dal...

Matka predstavená prikývla. Mala sľub rytiera. „Teraz si ešte trochu oddýchnite. Čochvíľa sa vráti otec Jacob aj s mužmi z dediny. Pomôžu vás previezť. Ešte deň-dva si odpočinite a budete v poriadku. Tu už nemôžete dlhšie ostať, bolo by to proti pravidlám rádu. Vráťte sa, keď splníte svoje poslanie, Mária vás bude čakať... A teraz zbohom, pane...“

„Matka predstavená!“ zavolal za ňou Bernard, keď už bola pri dverách, „prosím, povedzte mi... Soraya zložila sľub?“ Ani nevedel, ako mu to vyklázlo z úst.

Matka predstavená zastala, ale už sa k nemu neotočila. „Mne osobne je to nesmierne ľúto... Nie, nezložila.“

Bernardovi podskočilo srdce v hrudi. Nechtiac sa mu na tvári zjavil spokojný úsmev.

Keď sa markíz vystrábil z najhoršieho, vydal sa do Burgosu, sídelného mesta kráľov Kastílie a Aragónska, kde väznili najbohatších Maurov. Celou cestou však nevedel potlačiť spomienku na krásne zelené oči, ktoré v ňom vyvolávali hriechne myšlienky.

Plné pery, sťa stvorené na bozky. Jeho bozky.

Túžil poznať, ako chutí, chcel cítiť jej horúci dych na svojich perách, chcel počuť slastné vzdychy čistej rozkoše...

Prudko zastavil koňa, aby sa nadýchol. Mal pocit, že sa mu nedostáva vzduchu, že sa ide zadusiť. Priam horel túžbou po tom dievčati.

Bože, veď mohla byť mníškou! uvedomil si s hrôzou. Kde sa v nej berie toľká zmyselnosť, keď je očividne taká nevinná. Nevinnosť a hriech. Oheň a voda. Démon temnôt a nebeský anjel... Potomkyňa maurských veľmožov a francúzskych gró-

fov... Zrodená z veľkej lásky... Soraya. Nezvyčajné a také krásne meno. Soraya, meno hodné princeznej!

Mladý markíz si uvedomil, že Soraya mu dočista pomútila rozum. Ani sa nepamätal, kedy naposledy toľko ospevoval ženu. Za svoj tridsaťročný život ich mal veľmi veľa, ale žiadna sa mu nevryla do pamäti tak hlboko. Vlastne si odrazu nevedel spomenúť ani na jednu z nich.

Bol mladý, bohatý a svojím vzhľadom antického boha priam vábil ženy, aby mu podľahli.

A on si užíval do sýtosti.

Tentoraz však jeho túžba bola prudká, až bolestne cítil hlad po jemnom ženskom tele. Po jej tele.

Bosorkina dcéra, prebleslo mu hlavou. Kdesi v kútiku srdca však vedel, že chce len niečím ospravedlniť svoje myšlienky. Nie je to žiadna bosorka, je to iba žena, ktorá mi počarovala...

V najbližšom hostinci si prenajal izbu na noc a aj povolné dievča, ktoré mu za malý peniaz spríjemnilo horúcu noc. No keď sa ráno zobudil vedľa mladej pomocnice, necítil úľavu ani spokojnosť. Naopak, ešte väčšmi ho začala prenasledovať vidina inej ženy, mladej a krásnej, so zelenými očami.

Zahrešil, vyplatil slúžtičku, ktorá ho vystrašená pozorovala, a vybehol z hostinca. Nešetril koňa ani seba a prudkým galopom vyrazil do Burgosu.

Po niekoľkých dňoch tajných jednáciiek dostal konečne povolenie navštíviť v žalári kráľovského väzňa.

Pevnosť stála na okraji mesta a už svojím vzhľadom odstrašovala bohobojných ľudí. V okolí nikdy nikoho nebolo, pretože odtiaľ neraz bolo počuť zúfalý krik a nárek odsúdencov.

Bernard však bol plný očakávania. V sprievode žalárnika opatrne schádzal dolu do katakomb, kde páchlo špinou a výkalmi. Výkriky zúfalstva sa miesili s bolestnými stonami mučených väzňov.

Ako tu niekto môže vydržať celé roky? prebleslo mu hlavou. Nebol nijaký slaboch, no zmocnili sa ho pochybnosti, či by ho také podmienky nepripravili o rozum. Odrazu sa bál, čo uvidí. No keď prešli niekoľko metrov kľukatými chodbami, začali stúpať po číťom schodišti nahor. Jediným otočením kľúča